

Jak Wielka Brytania i ONZ uległy terroryzmowi

Utworzenie Izraela jako suwerennego państwa i jego przyjęcie do Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1949 roku stanowiło punkt zwrotny w historii XX wieku, napędzany niestabilną mieszkanką dyplomacji, geopolityki i przemocy. W centrum tego procesu znajdowały się działania ekstremistycznych grup syjonistycznych, w szczególności Irgunu i Lehi, których skrajne akty przemocy – obecnie klasyfikowane jako terroryzm według współczesnych standardów – odegrały kluczową rolę w zmuszeniu Wielkiej Brytanii do rezygnacji z Mandatu Palestyny i zmuszeniu ONZ do uznania Izraela. Artykuł ten dowodzi, że Wielka Brytania i ONZ, przytłoczone tymi brutalnymi kampaniami, skutecznie uległy syjonistycznemu terroryzmowi, akceptując państwowość Izraela pomimo jego częściowej zgodności z warunkami ONZ, w tym planem podziału, prawami uchodźców i obowiązkami w zakresie praw człowieka. Analizuje on zobowiązania Mandatu Brytyjskiego do ochrony praw Palestyńczyków, taktyki grup syjonistycznych mające na celu zakończenie brytyjskich rządów, warunki uznania Izraela przez ONZ oraz późniejsze niezachowanie zgodności i naruszenia praw człowieka towarzyszące ekspansji terytorialnej Izraela.

Mandat Brytyjski i jego zobowiązania wobec Palestyńczyków

Mandat Brytyjski dla Palestyny, sformalizowany przez Ligę Narodów w 1922 roku, był ramą prawną mającą na celu administrowanie byłym terytorium osmańskim, przygotowując je do samostanowienia. Włączał on Deklarację Balfoura z 1917 roku, która zobowiązywała Wielką Brytanię do ułatwienia „utworzenia w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”, jednocześnie zapewniając, że „nic nie powinno być zrobione, co mogłoby naruszyć prawa obywatelskie i religijne istniejących nieżydowskich społeczności”. Przy populacji Palestyny wynoszącej około 90% Arabów (muzułmanów i chrześcijan) oraz 10% Żydów na początku lat 20. XX wieku, ochrona praw Palestyńczyków była podstawowym obowiązkiem.

Kluczowe postanowienia Mandatu dla Palestyńczyków obejmowały ochronę ich praw obywatelskich i religijnych, zapewnienie, że imigracja żydowska nie szkodzi ich pozycji, zagwarantowanie szacunku dla ich instytucji religijnych oraz zapewnienie wolności sumienia, kultu i edukacji bez dyskryminacji. Wielka Brytania była zobowiązana do corocznego raportowania Lidze Narodów, aby zapewnić odpowiedzialność. Jednak podwójne cele Mandatu – wspieranie narodowego domu żydowskiego przy jednoczesnej ochronie praw Palestyńczyków – okazały się nie do pogodzenia. Imigracja żydowska wzrosła z 60 000 w 1917 roku do 600 000 w 1947 roku, a zakupy ziemi podsycaly obawy Arabów przed wysiedleniem. Próby Wielkiej Brytanii stworzenia wspólnego zarządzania,

takie jak rada legislacyjna, załamały się z powodu bojkotów arabskich i obaw Żydów o status mniejszości, eskalując napięcia.

Przemoc ekstremistów syjonistycznych: Kampania terrorystyczna

Organizacje syjonistyczne, napędzane celem utworzenia państwa żydowskiego, stały się bardziej wojownicze w latach 40. XX wieku, szczególnie po Białej Księdze z 1939 roku, która ograniczyła imigrację żydowską do 75 000 przez pięć lat i przewidywała unitarne państwo palestyńskie. Irgun, kierowany przez Menachema Begina, oraz Lehi, znany jako Gang Sterna, przyjęły ekstremalną przemoc, aby uczynić rządy brytyjskie niemożliwymi, atakując cele wojskowe, cywilne i dyplomatyczne w działaniach spełniających współczesne definicje terroryzmu. Ich celem był „Wielki Izrael”, obejmujący całe terytorium Mandatu Palestyny, w tym Zachodni Brzeg i Transjordanie, odrzucając kompromisy, takie jak plan podziału ONZ.

Kluczowe akty przemocy

1. Cele wojskowe:

- W lutym 1946 roku Irgun i Lehi zniszczyły 15 samolotów i uszkodziły osiem na brytyjskich lotniskach, osłabiając kontrolę wojskową.
- W lipcu 1947 roku Irgun uprowadził i powiesił brytyjskich sierżantów Clifforda Martina i Mervyna Paice'a w odwecie za straconych członków, szokując brytyjską opinię publiczną i podkreślając brutalność konfliktu.

2. Infrastruktura cywilna:

- W czerwcu 1946 roku Haganah, Irgun i Lehi zniszczyły dziewięć z jedenastu mostów łączących Palestynę z sąsiednimi krajami, izolując region i zakłócając brytyjską logistykę.
- W lipcu 1946 roku Irgun zbombardował hotel King David w Jerozolimie, brytyjską siedzibę administracyjną, zabijając 91 osób (41 Arabów, 28 Brytyjczyków, 17 Żydów), poważnie podważając zarządzanie.

3. Ataki na cywilów:

- Irgun zbombardował arabskie rynki w Hajfie i Jerozolimie, zabijając dziesiątki osób i eskalując napięcia między społecznościami, wywołując powszechny strach.
- W kwietniu 1948 roku Irgun i Lehi dokonały masakry ponad 100 palestyńskich wieśniaków, w tym kobiet i dzieci, w Deir Yassin, co wywołało masową ucieczkę Palestyńczyków i zaostrzyło kryzys uchodźczy.

4. Ataki na brytyjskie obiekty za granicą:

- W październiku 1946 roku Irgun zbombardował brytyjską ambasadę w Rzymie 40 kilogramami trotylu, raniąc dwie osoby i uszkodzając budynek, z Ze'evem Epsteinem, współpracownikiem Begina, wśród sprawców.
- W sierpniu 1947 roku Irgun zdetonował bomby w walizkach w brytyjskiej kwaterze głównej w hotelu Sacher w Wiedniu, powodując niewielkie szkody, ale wzmacniając efekt propagandowy.

5. Zabójstwa wysokich urzędników:

- W listopadzie 1944 roku Lehi zamordowało lorda Moyne'a, brytyjskiego ministra ds. Bliskiego Wschodu, w Kairze, sygnalizując sprzeciw wobec brytyjskich władz.
- We wrześniu 1948 roku Lehi zabiło mediatora ONZ Folke Bernadotte'a w Jerozolimie, sprzeciwiając się jego zmienionemu planowi podziału, który zmniejszał terytorium żydowskie i kładł nacisk na powrót uchodźców.

Dodatkowe taktyki

- **Nielegalna imigracja (Aliyah Bet):** Agencja Żydowska, przy wsparciu Irgunu i Lehi, organizowała nielegalną imigrację, sprowadzając dziesiątki tysięcy żydowskich uchodźców do Palestyny. Incydent z SS Exodus w lipcu 1947 roku, kiedy Wielka Brytania siłą zwróciła 4515 uchodźców do Europy, stał się sukcesem propagandowym, szkodząc reputacji Wielkiej Brytanii.
- **Kampania propagandowa:** Grupy syjonistyczne przedstawiały politykę brytyjską jako antysemitkę, wykorzystując współczucie dla Holokaustu, szczególnie w USA, aby naciskać na stosunki anglo-amerykańskie.
- **Wsparcie finansowe:** United Jewish Appeal zebrał 150 milionów dolarów w 1947 roku, z czego połowa przeznaczona była na Palestynę, finansując działania oporu.

Te działania stworzyły niekontrolowane środowisko, z szacowanymi stratami ekonomicznymi na poziomie 2 milionów funtów i setkami brytyjskich ofiar, przytłaczając zmęczoną wojną Wielką Brytanię.

Rezygnacja Brytyjska: Uleganie Terroryzmowi

Decyzja Wielkiej Brytanii o rezygnacji z Mandatu, ogłoszona w lutym 1947 roku i zakończona 14 maja 1948 roku, była napędzana nieustanną presją syjonistycznej przemocy i szerszymi ograniczeniami. Po II wojnie światowej Wielka Brytania zmagiała się z długiem w wysokości 3 miliardów funtów i była zależna od pożyczek amerykańskich. Utrzymanie 100 000 żołnierzy w Palestynie, kosztujące rocznie miliony, było nie do utrzymania w obliczu krajowych żądań odbudowy. Brytyjska opinia publiczna, wyczerpana wojną i stratami, odwróciła się od Mandatu, a media przedstawiały Palestynę jako bagno. Presja USA na przyjęcie 100 000 żydowskich uchodźców oraz wsparcie ZSRR dla podziału dodatkowo osłabiły pozycję Wielkiej Brytanii.

Przemoc ze strony Irgunu i Lehi, zwłaszcza głośne incydenty, takie jak zamach bombowy na hotel King David i sprawa sierżantów, zdemoralizowały brytyjskie siły i podkopały wolę polityczną. Te akty terrorystyczne, wywołując chaos i strach, bezpośrednio przyczyniły się do niezdolności Wielkiej Brytanii do rządzenia. Przekazując sprawę do ONZ, Wielka Brytania przyznała, że nie jest w stanie poradzić sobie z przemocą ani pogodzić sprzecznych obowiązków Mandatu, skutecznie ulegając syjonistycznemu ekstremizmowi, jednocześnie nie wypełniając obowiązku ochrony praw Palestyńczyków.

Uznanie i Członkostwo w ONZ: Warunki i Kapitulacja

ONZ, jako następczyni Ligi Narodów, przejęła kwestię palestyńską w 1947 roku. Jej odpowiedź ukształtowała państwowość i członkostwo Izraela, ale proces ten był silnie naznaczony brutalnym kontekstem stworzonym przez grupy syjonistyczne.

Plan Podziału ONZ i Państwowość Izraela

W listopadzie 1947 roku Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło Rezolucję 181, proponującą podział Palestyny na państwo żydowskie (56%) i arabskie (43%), z Jerozolimą jako miastem międzynarodowym. Agencja Żydowska zaakceptowała plan, widząc w nim drogę do państwowości, podczas gdy przywódcy arabscy go odrzucili, sprzeciwiając się jakimkolwiek państwu żydowskiemu. 14 maja 1948 roku, gdy Mandat wygasł, Izrael ogłosił niepodległość, powołując się na Rezolucję 181. Kolejna wojna arabsko-izraelska rozszerzyła terytorium Izraela do 78% Mandatu Palestyny na mocy porozumień o zawieszeniu broni z 1949 roku, przekraczając alokację ONZ.

Warunki członkostwa w ONZ

Izrael osiągnął członkostwo w ONZ 11 maja 1949 roku na mocy Rezolucji 273 (III), z 37 głosami za, 12 przeciw (głównie państwa arabskie) i 9 wstrzymującymi się. Przyjęcie było uzależnione od:

- **Zgodności z Kartą ONZ:** Izrael zobowiązał się do przestrzegania zasad Karty, w tym pokojowego rozwiązywania sporów i poszanowania praw człowieka.
- **Rezolucja 181 (Plan Podziału):** Deklaracja Izraela i oświadczenia ONZ potwierdziły akceptację planu podziału, choć jego rozszerzone granice zostały milcząco zaakceptowane jako rzeczywistość wojenna.
- **Rezolucja 194 (Prawa Uchodźców):** Artykuł 11 wzywał do powrotu palestyńskich uchodźców lub rekompensaty. Izrael wyraził gotowość do negocjacji, ale sprzeciwił się powrotom na dużą skalę, powołując się na obawy o bezpieczeństwo i demografię.
- **Zobowiązania w zakresie praw człowieka:** Oczekiwano, że Izrael będzie przestrzegał powstających norm praw człowieka, w tym niedyskryminacji i praw mniejszości.

Decyzja ONZ była kształtowana przez:

- **Przemoc syjonistyczną:** Zabójstwo mediatora ONZ Folke Bernadotte'a przez Lehi w 1948 roku, w sprzeczności wobec jego zmienionego planu podziału, podkreśliło odrzucenie kompromisu przez radykałów. Chociaż rząd Izraela potępił ten czyn, uwypuklił on niestabilny kontekst.
- **Wsparcie geopolityczne:** USA i ZSRR poparły przyjęcie Izraela, aby przeciwdziałać wpływom drugiej strony i odpowiedzieć na humanitarne obawy po Holokauście.
- **Pragmatyzm:** ONZ uznała faktyczną kontrolę Izraela nad rozszerzonym terytorium, przedkładając stabilność nad ścisłe egzekwowanie granic Rezolucji 181.

Przyjmując Izrael, ONZ uległa rzeczywistości ukształtowanej przez syjonistyczny terroryzm, który zmusił Wielką Brytanię do wycofania się i stworzył fait accompli poprzez zdobycze

militarne. Warunki, choć formalnie zaakceptowane przez Izrael, były luźno egzekwowane, co pozwoliło Izraelowi ominąć pełną zgodność.

Niezgodność Izraela i naruszenia praw człowieka

Członkostwo Izraela w ONZ opierało się na zobowiązaniach wobec rezolucji ONZ i praw człowieka, ale jego działania wykazały znaczną niezgodność, której towarzyszyła ekspansja terytorialna i naruszenia praw człowieka.

Niezgodność z warunkami ONZ

1. Rezolucja 181 (Plan Podziału):

- Granice Izraela w 1949 roku obejmowały 78% Mandatu Palestyny, znacznie więcej niż 56% przydzielone przez Rezolucję 181. Obszary takie jak zachodnia Galilea i części Negewu zostały włączone przez podbój, bez utworzenia państwa arabskiego.
- Niepowodzenie w pełnym wdrożeniu planu podziału podsycało arabskie niezadowolenie i podkopało ramy ONZ.

2. Rezolucja 194 (Prawa Uchodźców):

- Izrael zablokował powrót około 700 000 palestyńskich uchodźców wysiedlonych w 1948 roku, pomimo wezwania Rezolucji 194 do repatriacji lub rekompensaty. Ustawa o Własności Osób Nieobecnych z 1950 roku przeniosła ziemie uchodźców na własność żydowską, priorytetowo traktując kontrolę demograficzną.
- Kryzys uchodźców stał się fundamentem konfliktu arabsko-izraelskiego, z milionami pozostającymi bez obywatelstwa w obozach w Jordanii, Libanie i Syrii.

3. Karta ONZ i prawa człowieka:

- Wojskowe rządy Izraela nad jego arabską mniejszością (1948–1966) ograniczały swobody obywatelskie, w tym ruch i ekspresję polityczną, naruszając zasady niedyskryminacji. Dyskryminujące prawa dotyczące ziemi i nierówna alokacja zasobów zmarginalizowały palestyńskich obywateli.
- Te praktyki ugruntowały systemowe nierówności, sprzeczne z zobowiązaniami Karty ONZ w zakresie praw człowieka.

Ekspansja terytorialna

Ambicje Izraela wykraczały poza linie rozejmu z 1949 roku:

- W 1956 roku Izrael okupował Półwysep Synaj podczas kryzysu sueskiego, wycofując się pod presją ONZ, ale sygnalizując tendencje ekspansjonistyczne.
- W wojnie sześciodniowej w 1967 roku Izrael zdobył Zachodni Brzeg, Strefę Gazy, Wschodnią Jerozolimę i Wzgórza Golan, okupując pozostałe 22% Mandatu Palestyny. Aneksja Wschodniej Jerozolimy i ekspansja osiedli naruszyły prawo międzynarodowe, w tym zakaz Konwencji Genewskiej dotyczący przenoszenia osadników na okupowane tereny.
- Do 2025 roku ponad 700 000 izraelskich osadników mieszka na Zachodnim Brzegu i we Wschodniej Jerozolimie, wspieranych przez politykę państwa, co umacnia

okupację i wysiedla Palestyńczyków.

Naruszenia praw człowieka

Działania Izraela na okupowanych terytoriach stanowią udokumentowane naruszenia praw człowieka:

- **Wysiedlenia i wyburzenia domów:** Tysiące palestyńskich domów zostało zburzonych na potrzeby ekspansji osiedli lub w celach karnych, naruszając prawa do mieszkania i własności.
- **Ograniczenia ruchu:** Punkty kontrolne, bariera na Zachodnim Brzegu i blokada Gazy ograniczają mobilność Palestyńczyków, wpływając na dostęp do pracy, opieki zdrowotnej i edukacji, naruszając wolność przemieszczania się.
- **Nadmierna siła i zatrzymania:** Operacje wojskowe i administracyjne zatrzymania, często bez procesu, doprowadziły do śmierci cywilów i arbitralnych uwięzień, naruszając prawo do sprawiedliwego procesu i życia.
- **Systemowa dyskryminacja:** Raporty opisują politykę Izraela jako apartheid, wskazując na segregację, nierówne prawa i systemową dyskryminację wobec Palestyńczyków w Izraelu i na okupowanych terytoriach.

Te naruszenia, napędzane priorytetem Izraela dla kontroli terytorialnej i dominacji demograficznej Żydów, stoją w jaskrawej sprzeczności z warunkami ONZ dla jego członkostwa, szczególnie w zakresie praw człowieka i obowiązków wobec uchodźców.

Wniosek

Ekstremistyczne grupy syjonistyczne, takie jak Irgun i Lehi, poprzez akty terrorystyczne – wymierzone w wojskowe lotniska, infrastrukturę cywilną, populację arabskie, brytyjskie obiekty za granicą oraz zabójstwa urzędników, takich jak Moyne i Bernadotte – zmusiły Wielką Brytanię do rezygnacji z Mandatu dla Palestyny. Te działania, wykorzystujące powojenne słabości Wielkiej Brytanii, uczyniły zarządzanie niemożliwym, prowadząc do zaangażowania ONZ. ONZ zaproponowała plan podziału z 1947 roku i przyjęła Izrael jako członka w 1949 roku, pod warunkiem przestrzegania Karty ONZ, praw człowieka, Rezolucji 181 i praw uchodźców. Akceptując państwowość Izraela pomimo jego rozszerzonych granic i ograniczonej zgodności, Wielka Brytania i ONZ uległy rzeczywistości ukształtowanej przez syjonistyczny terrorizm. Późniejsza niezgodność Izraela – utrzymywanie terytoriów poza planem podziału, blokowanie powrotu uchodźców i popełnianie naruszeń praw człowieka poprzez okupację i osiedla – podkopała jego zobowiązania wobec ONZ, przedłużając konflikt palestyński i pozostawiając prawa Palestyńczyków niespełnionymi.